

[Foul Dam.]

Det er rigtigt, at den ikke er lykkedes, men den er bestemt ikke slået fejl. Det er en udtalelse, som jeg synes bør give hr. Niels Helveg Petersen en plads i Dansk Sprognavn, for at man kan få en virkelig vurdering af, hvad ord betyder.

Der er åbenbart en tredje mulighed: det har været ganske ligegyldigt, hvad regeringen har gjort, det har hverken været godt eller skidt, alt godt og alt skidt er kommet udefra, regeringen har været det, som de gamle grækere kaldte *adiafora*, noget, der hverken kan betragtes som noget godt eller noget skidt, men som noget forholdsvis ligegyldigt.

Det synes jeg er helt forkert. Jeg betragter slet ikke regeringen med ligegyldighed, tværtimod, jeg har mange forskellige ting til overs for regeringen.

Kernen i sagen omkring den økonomiske politik er jo, at ingen økonomisk politik kan lykkes, hvis de økonomiske faktorer eller de personer, som har indflydelse på de økonomiske faktorer, ikke tror på den økonomiske politik. Hvis man ikke tror på, at de foranstaltninger, der gennemføres, nytter noget, så arbejder man ikke med, så fungerer tingene ikke rigtigt. Hvis man proklamerer en indkomspolitik og ingen af de parter, som skal træffe beslutninger fra privat side i forbindelse med indkomspolitikken, tror på, at denne indkomspolitik fører til bedre forhold i samfundets økonomi som helhed, ja, så vil man naturligvis prøve at dække sig ind. Så vil man sige: denne indkomspolitik er sikkert udmærket og fortrinlig for de andre, men vi må sørge for, at vi ikke bliver snydt.

Alle lønmodtagerorganisationer har naturligvis måttet have denne indstilling. Hvem ved, siger de, om de andre dele af indkomspolitikken nogen sinde bliver til noget? Hvem ved, om det lykkes at holde priserne i ro? Og nu ser vi jo på det sidste, at de af os, der var optimistiske nok til at tro, at vi ikke fik en pristalsportion senere på året, får uret; priserne er åbenbart i færd med at stige ganske smukt.

Når alt dette ikke kommer, ja, så må man som lønmodtager prøve at dække sig ind. Man må også prøve at dække sig ind, fordi der ganske åbenbart er en række stigninger i skatterne, ikke alene de stigninger i ind-

komstskatterne, som man ved forårets indkomstfastsættelser kendte, men også en stadig truende murrende fornemmelse af, at det kunne jo være, man forhøjede momsens endnu en gang. Momsen er jo indrettet sådan, at den kan forhøjes ad libitum — måske ikke i et valgår, men ellers i hvert fald. Man frygter, at alle disse ting kommer, og man sørger for at dække sig ind, fordi man ikke tror på den politik, der føres, som helhed.

Det samme gælder erhvervslivet. Erhvervslivets mistillid til den nuværende regering er jo en af de mest karakteristiske ting i den nuværende situation, noget, som måtte få mange i regeringspartierne til at tænke sig om. Når erhvervslivet på en række punkter kritiserer regeringens politik ud fra samme synspunkter, som oppositionen gør det; så må der være et eller andet helt forkert.

Kreditpolitikken — nå ja, det har jo heller ikke ført til noget. Vi kan spore visse gode resultater af realkreditreformen, men foreløbig har vi et katastrofalt højt renteniveau, og vi har ganske overordentlig store vanskeligheder med at få tilstrækkelig kredit til de virkelige produktive anvendelser.

Så er der naturligvis den budget- og finanspolitik, som regeringen altid kan falde tilbage på, og som vi har oplevet mange maleriske eksempler på igennem de senere år. For nu bare at tage det sidste års tid, siden vi havde den tilsvarende debat i fjor: ja, vi havde i løbet af sommeren nogle strækninger, nogle igang sættelsesstop og andet lignende, der tjente til, at de bevillinger, der var givet ved finansloven, ikke skulle udnyttes. Noget af det har jo sat sine spor i det tillægsbevillingslovsforslag, som vi skal endeligt vedtage i dag. Vi fik så i løbet af sommeren en „støvsugerbande“, hvor det mest maleriske måske var navnet, men som dog gjorde en række ting, der blev præsenteret for os som en fuldbyrdet kendsgerning, da finanslovsforslaget blev fremsat.

Man har fra regeringspartiernes side sagt, at oppositionens holdning hertil viste, at man ikke ønskede, der skulle spares. Det er jo ikke rigtigt, det ved man meget vel. Det, der vakte en betydelig utilfredshed og skabte en række vanskeligheder for gennemførelsen af de love, der var nødvendige som følge af spareplanen, var jo, at det, der fore-